

DADES CATALOGRÀFIQUES

Autoria	Julio González (Barcelona, 1976 - París, 1942)
Lloc de producció	París
Lloc de procedència	IVAM
Títol/nom	<i>Femme au miroir II</i> (Dona davant l'espill)
Data	1936-37
Mesures	203,8 x 60 x 46 cm
Materials/tècnica	Ferro colat i soldat
No Inventari	1985.011
Ubicació en el museu	IVAM

DESCRIPCIÓ

L'obra suposa la culminació d'una de les dues línies de treball fonamentals de Julio González: la del dibuix en l'espai. González crea a través de formes lleugeres i sensuals el cos d'una dona pentinant-se davant d'un espill i integra el buit com a part de la mateixa escultura. A més, genera noves maneres de comunicació amb l'espectador o espectadora a partir de la multiplicitat de punts de vista i de l'escala de l'obra, que és pròxima a la humana. Amb *Femme au miroir II* l'escultor participa en els processos de renovació de l'escultura exempta que esdevenen en les primeres dècades del segle XX: González trenca amb les convencions escultòriques huitcentistes respecte al tractament i ús dels materials (que tradicionalment eren pedra, bronze o algeps, fonamentalment) per a utilitzar un material no associat a la pràctica escultòrica fins al moment com era el ferro; però també explora noves vies estètiques, a cavall entre l'abstracció i la figuració, a través d'aquella escriptura o dibuix en l'espai.

L'obra es va exhibir en el museu *Jeu de Paume* de París en la mostra *Origines et développement de l'art international indépendant. De Cézanne à l'art non figuratif*. L'exposició va ser organitzada pels mateixos artistes que exposaven i reunia l'avantguarda internacional del moment.

RELECTURA

Tema Relacionat	Gènere i cos Estereotipus de gènere: Geni / mussa Estereotipus de gènere: Subjecte / Objecte
Relectura	<p>Las línies de ferro forjat i soldat de <i>Femme au miroir II</i> (Dona davant l'espill) ens mostren el cos nu d'una dona en un moment d'intimitat, mentre es pentina davant d'un espill. A més, genera nous modes de comunicació amb el/la espectador/a a partir de la multiplicitat de punts de vista i de l'escala de l'obra.</p> <p>La representació del nu femení és una constant en la història de l'art, ja que el major assoliment al qual podia aspirar un artista era el dibuix de l'anatomia humana per la dificultat de la seua execució. No obstant això, el nu sempre havia estat justificat per representar una escena bíblica o mitològica. Amb l'arribada de la modernitat en el segle XIX, obres com <i>Déjeuner sur l'herbe</i> (Dinar sobre l'herba, 1865-1868) o <i>Olympia</i> (1865) de Manet mostrarien nus realistes que no al·ludirien a cap mite o episodi bíblic que els justificara.</p>

Seguint aquesta línia oberta per Manet, seran molts els artistes de principis del segle XX que realitzaran nus com a manera de reivindicar el seu lloc en la tradició occidental, i un tema recurrent va ser precisament el de la *toilette* o la higiene femenina, que podria remuntar-se a les representacions mitològiques de Venus davant de l'espill que van realitzar artistes com Tiziano o Velázquez.

Amb *Femme au miroir II* Julio González s'introdueix en l'espai íntim de la dona, el seu moment de neteja personal. No obstant això, González no s'introdueix ell sol en eixe espai íntim, sinó que fa que l'espectador (que se suposava masculí i heteronormatiu) se submergisca amb aquest i es convertisca també en un voyeur que mira allò que no pot ser mirat. Aquest espai de representació va ser, juntament amb d'altres com els bordells (reproduïts, entre d'altres, per Picasso en el seu *Les demoiselles d'Avignon* [Les senyorettes d'Avinyó] en 1907), un dels llocs propis de la modernitat que van quedar vetats per a les dones. Tal com ha afirmat la historiadora de l'art Griselda Pollock, tot i que van ser nombroses les artistes dones que van participar activament en els corrents d'avantguarda, difícilment les trobem plasmant aquest tipus d'escenes en les quals el nu femení era el protagonista, ja que, al cap i a la fi, el que s'estava representant era la sexualitat masculina a través dels cossos de les dones.

En definitiva, la *Femme au miroir* de Julio González va formar part d'aquell alliberament del nu del seu caràcter iconogràfic. El cos de les dones passava a cobrar rellevància com a pura forma o com a imatge sensual. Una imatge que s'inscrivía en el context d'una modernitat patriarcal en la qual els espais quedaven limitats en funció del gènere.

POLLOCK, Griselda (2013): *Visión y diferencia. Feminismo, feminidad e historias del arte*, Buenos Aires, Fiordo.

ROBLES TARDÍO, Rocío (2019): *50 obras maestras de la colección del IVAM (1900-1950)*, València, IVAM.

VV. AA. (2008): *Julio González. Retrospectiva*, Barcelona / Madrid, Museu Nacional d'Art de Catalunya / Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía.